

PROF. STEFAN ŚLOPEK – MIKROBIOLOG I IMMUNOLOG, PIONIER TERAPII FAGAMI

Tytuł doktora *honoris causa* Akademii Medycznej w Poznaniu nadany na wniosek Rady Wydziału Lekarskiego w 1975 r.

Urodził się 1 grudnia 1914 r. w Skawie w województwie krakowskim, jako syn Stanisława i Kunegundy z domu Janiak. Był prawnukiem sławnego Józefa Juraszka "Ślopka", górala z Jeleśni specjalizującego się w nastawianiu złamanych kości ludzi i zwierząt. Ukończył gimnazjum w Tarnopolu, a następnie studiował medycynę na Uniwersytecie Jana Kazimierza we Lwowie. W maju 1939 r. uzyskał dyplom lekarza i podjął pracę w kierowanym przez prof. Napoleona Gąsiorowskiego miejscowym Państwowym Zakładzie Higieny. W czasie okupacji sowieckiej Lwowa początkowo pracował w Państwowym Instytucie Medycznym, w który przekształcono Wydział Lekarski Uniwersytetu we Lwowie, a od lipca 1941 r. do stycznia 1945 r. w kierowanym przez Rudolfa Weigla Instytucie Badań nad Tyfusem Plamistym i Wirusami, a następnie w jego krakowskiej filii.

W kwietniu 1945 r. doktoryzował się na Uniwersytecie Jagiellońskim, a potem podjął pracę w krakowskiej Katedrze Mikrobiologii Uniwersytetu Jagiellońskiego i Laboratorium Produkcji Surowic i Szczepionek krakowskiej filii Państwowego Zakładu Higieny. W roku akademickim 1947/1948 habilitował się z mikrobiologii i serologii. W 1950 r. jako profesor nadzwyczajny objął Zakład Mikrobiologii Śląskiej Akademii Medycznej. od 1957 r. jako profesor zwyczajny. Był dziekanem Wydziału Lekarskiego, w latach 1951-1953 dziekanem Wydziału lekarskiego, a od 1953 do 1954 r. rektorem Śląskiej Akademii Medycznej.

W latach 1954-1985 był dyrektorem Instytutu Immunologii i Terapii Doświadczalnej Polskiej Akademii Nauk we Wrocławiu. Prowadził badania nad terapią zakaźnych chorób jelitowych i dróg oddechowych oraz zjawiskiem fagocytozy. Badał możliwości wykorzystania fagów w terapii, m.in. sepsy.

Opublikował ponad 500 artykułów naukowych i kilka podręczników. Jako wybitny specjalista w zakresie immunologii i mikrobiologii klinicznej został w 1965 r. wybrany członkiem korespondentem Polskiej Akademii Nauk, a od 1973 r. – rzeczywistym. Był m.in.: redaktorem naczelnym czasopisma "Archivum Immunologiae et Therapiae Experimentalis", członkiem honorowym Polskiego Towarzystwa Mikrobiologicznego, współzałożycielem i pierwszym prezesem Polskiego Stowarzyszenia Immunologów. Był współzałożycielem Światowej Rady Kultury. Otrzymał wiele odznaczeń państwowych, m.in.: Krzyże Kawalerski i Oficerski Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 22 sierpnia 1995 r. i został pochowany na Cmentarzu Grabiszyńskim we Wrocławiu.

Piśmiennictwo:

1. Archiwum Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu. 15/104, Nadawanie doktorów honoris causa, 1974-75.